

Tvari
žuvininkystės
regionų
plėtra

EUROPOS SAJUNGA

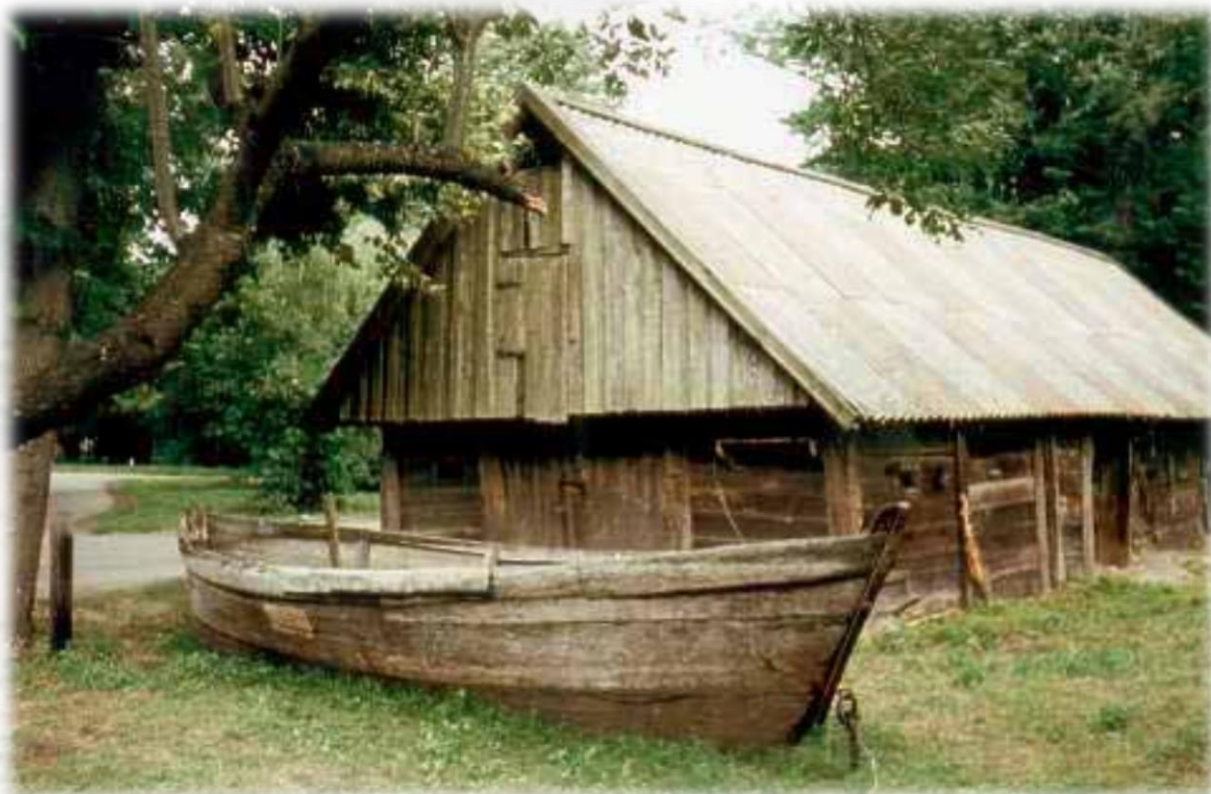
**Europos žuvininkystės fondas:
Investavimas į tvarią
žuvininkystę**

Projektą remia Lietuvos Respublika

Dreverna – senas žvejų kaimas, minimas nuo 1253 m. ir įsikūręs Kuršių marių pakrantėje prie Drevernos upės žiočių. Drevernos kapinaitėse iki šiol išsaugoti retieji Mažosios Lietuvos architektūros paminklai – krikštai. Taip pat netoli Drevernos kaimo beveik 300 metų veikė garsus žuvų turgus – Strykis, sutraukdavęs šimtus žvejų ir pirklių. Trečiadieniais ir šeštadieniais čia susirinkdavo žvejai su gyva žuvimi potingėse ne tik iš Drevernos, Svencelės, bet ir iš Nidos, Karvaičių, atvykdavo pirklių iš Žemaitijos ir net iš Karaliaučiaus. Vykdamo tokio masto prekyba, kad ją 1721 m. užprotestavo Klaipėdos pirkliai.

Drevernos žvejų vardą garsino nagingas Kuršmarių laivų statytojas Jonas Gižas. Jis statė ne tik mažesnes venterines valtis, kurėnus, bet ir didžiausius lietuviškus prekybos laivus – vytines. 2010 m. J.Gižo etnografinė žvejo sodyba buvo rekonstruota ir čia įkurtas muziejus.

Vietovardis tikriausiai latviškas, kilęs nuo žodžio *driva* – „miško bičių avilys“.

Milžinkapis

Anot padavimo, Dreverno apylinkėse kadaise gyvenęs milžinas, mielai padėdavęs žmonėms. Sykį vienas senolis norėjo per Marias pereiti ir užmaryje prisirinkti malkų, nes ten augusi puiki giria. Todėl senukas kreipėsi į milžiną, kad tasai užpiltų Marias ir senukas galėtų pereiti į girios pusę. Milžinas nuėjo Dreverno smilčių parsinešti, prisikrovė pilną maišą ir ėjo Marių užpilti. Tačiau jam pratrūko maišas ir smiltys pabiro ant žemės.

Milžinas atsisėdo ant smilčių maišo lopyti. Jo ilgos kojos nutįso iki Brukšvos pievos, kurios buvo priaugusios krūmų ir ten veisėsi daug vilkų. Alkani vilkai subėgo prie milžino ir nukrimto jam kojas. Jis buvo taip įsigilinęs į savo darbą, kad visai nepajuto blogo vilkų darbo, todėl nusilpo ir staiga numirė.

Kitą dieną žmonės susirinko, apverkė gerą milžiną, o paskui jį aprausė smiltimis. Paskui smarkus vakarų vėjas supustė aukštą smailą kauburį. Jis dabar vadinamas Dreverno kapais arba milžinkapiu. Čia laidodami jie dar randa milžino kaulų.

Pastaraisiais metais Drevernos - Svencelės apylinkės labai pamėgo jėgos aitvarų mėgėjai, nes čia jiems labai geros sąlygos mokytis „suvaldyti vėjus“. Europoje nėra daug vietų, kurios būtų taip labai tinkamos mokytis šio sporto pradmenų. Medžiais neapaugęs krantas ir platus marių atabradas, kur pučia paprastai pastovūs, bet pakankamai stiprūs vėjai, yra tiesiog puiki vieta pradedantiems mokytis vis labiau pasaulyje populiarėjančio jėgos aitvarų sporto. Šios sporto šakos mėgėjai praktiškai sportuoja ištisus metus...

Drevernės prielaukos atstumas iki Klaipėdos vos 27 km. Prielauka tapo turistų traukos objektu - nes įplaukimas į uostą yra markiruotas bujomis ir tapo saugus. Įplaukimas į Drevernės uostą, iš vandens nėra matomas, nes yra užstojamas kranto augmenijos - tačiau jį markiruoja bujos. Pagrindiniai seklumų apie Drevernę ragai yra markiruoti. Drevernės apylinkėse yra puikios seklumos (gylis iki 1 metro-plotas keliasdešimt hektarų) - tai puikiai maudynių vieta "viduryje marių". **Bet kur maudytis yra pavojinga, nes visuomet yra galimybė, kad gali būti neatsakingu žveju palikti gaudyklių kuolai - kurie būdami po vandeniu, gali tapti nelaimės priežastimi - apie tai norime informuoti norint užkirsti kelią nelaimei.**

Maudynės marių seklumose.

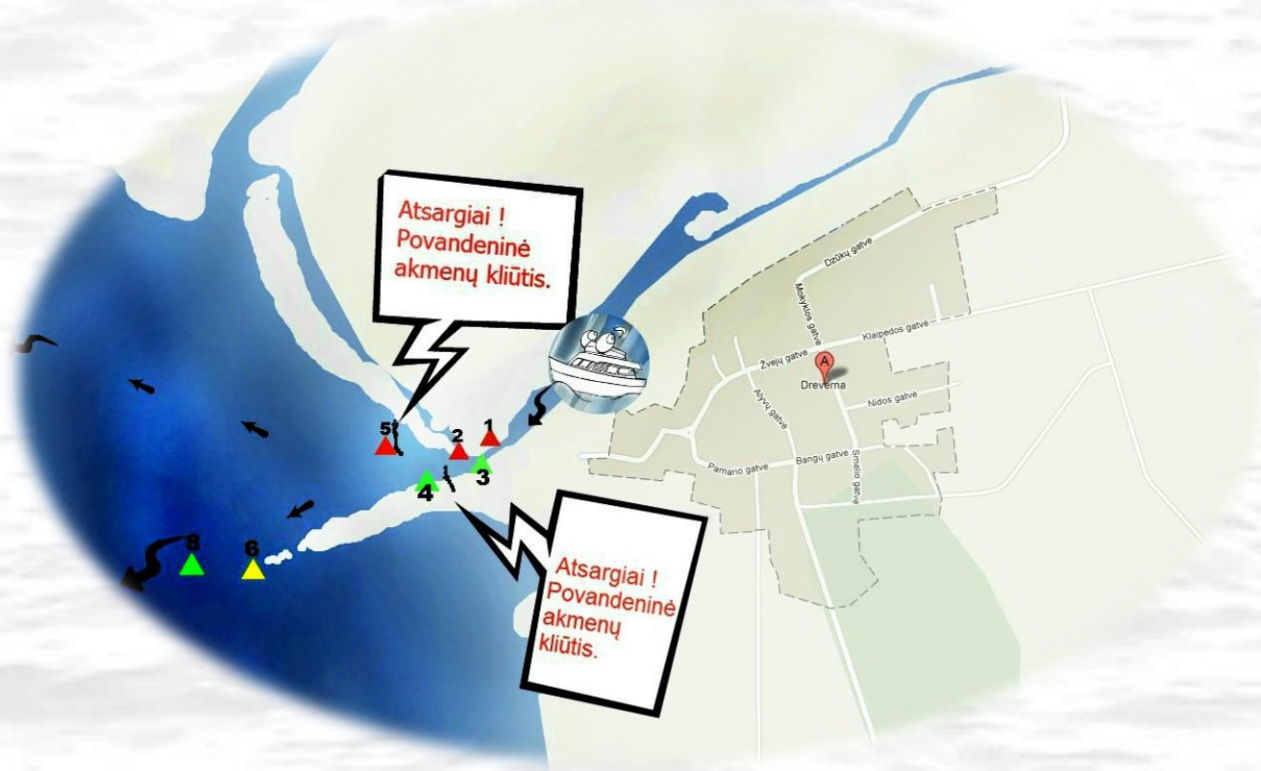

Turėdami ilgametę verslinės žvejybos, navigacinę patirtį šiuose vandenyse , rekomenduojame atsižvelgti į pasiūlymus.

Kairysis ir dešinysis "špikduobiai" saugantys įplaukimo kanalą nuo kranto erozijos ir pastebimi tik prie labai žemo vandens, t. y. tik rugsėjo - spalio mėnesiais . Šiuo atveju tai paslėptos kliūtys po vandeniu , pagrindiniu navigacijos laikotarpiu, gadinančios įplaukiančių laivų sraigtus, laužančios jachtų kylius .

Pats įplaukimas labai siauras ir siekia vos pora metrų, turistai susiduria su problemomis norėdami įplaukti vyraujant vakarinių, tiek rytinių kryptių vėjams. Įplaukiant, visuomet stenkitės laikytis kairiosios įplaukimo kanalo pusės. Užplaukus ant seklumos, nuo smėlio bus lengva nuplaukti. Atkreipkite dėmesį, kad dešinėje - kranto pusėje, dugnas molingas. Užplaukus ant seklumos prie vakarinio vėjo , nuplaukti be pagalbos bus problematiška.

Karaliaus Vilhelmo kanalas , buvo kasamas 1863–1873 m. kai šis kraštas priklausė Vokietijai.

Kanalą kastuvais iškasė prancūzai karo belaisviai, kuriems kanalo žiotyse Klaipėdoje yra pastatytas paminklas. 30 m pločio ir 24 km ilgio kanalas sujungė Minijos upę Nemuno deltoje su Kuršių mariomis ties Malkų įlanka Klaipėdoje. Jis turėjo 10 tiltų ir 1 šliuzą Lankupiuose. Kanalas buvo naudojamas tam, kad audrų metu upiniai to meto laivai su mediena ir sieliais be pavojaus iš Nemuno galėtų pasiekti Klaipėdą.....Jūs galite naudotis baidarėmis , valtimis su elektriniais varikliais - kelionė Karaliaus Vilhelmo kanalu saugi , suteikianti daug teigiamų emocijų. Iš valčių galite sėkmingai žvejoti ,vėžtiuti ...Visuomet galite pasirinkti maršrutą siekiantį Kuršių marias, Klišupio upę, Miniją ...

Klišupio upė ir jos žuvys....

Siūlomos valtys žvejybai, baidarės iškylai....

Namai už posūkio

Kulinarinis paveldas Drevernoje :

Apgyvandinimo paslaugos Drevernoje.

Siūlomas pažintinis maršrutas po Kuršių marias :

Siūlome:

Išvykstame apie 9 valandą ryte. Kelionės trukmė apie 6-12 valandų

Laivai optimaliai pritaikyti turistams : 8 – 12 - 20 ir 50 vietų (asmeninės higienos sąlygos, miegamos vietos, virtuvė). Jus lydi patyręs laivo kapitonas. Greitis - komfortas. Aplankomi Juodkrantė, Pervalka, Preila, Nida , Uostadvaris, Mingė, Ventės Švyturys, maudynės marių seklumose... Tikėtina vien tik kelionė suteiks įspūdžių ir teigiamų emocijų...

Juodkrantė (vok. *Schwarzort*) – antra pagal dydį gyvenvietė Kuršių nerijoje, 18 km į pietus nuo Klaipėdos, priklausanti Neringos savivaldybei. **Atvykę su laivu į Juodkrantės prieplauką turėsite laiko (apie 1 valandą - jei nebus kitų pageidavimų) ir galimybę susipažinti su lankytinomis vietomis apie kurias jus informuos gidas.**

Juodkrantėje žmonių gyventa nuo seno: jos apylinkėse rasta akmens, žalvario ir ankstyvojo geležies amžiaus archeologinių gintaro dirbinių. Juodkrantė rašytiniuose šaltiniuose minima jau 1429 m. Tada ji buvo arčiau jūros, 2,5 km į šiaurę nuo dabartinės gyvenvietės. 1599–1600 m. senąjį kaimą (13 sodybų) beveik užpustė smėlis. 1603 m. jis labai nukentėjo nuo maro, čia liko tik 6 apgyventintos sodybos. Smėlis tebeslinko ir pajūrio Juodkrantė paskutinį kartą paminima

1724 m. 1669 m. miškų prievaizdas Hansas Reinshas gavo privilegiją šalia kelio įkurti karčiamą. 1682 m. gautas leidimas ir kurtis žvejams. XVIII a. pabaigoje į Juodkrantę persikėlė ir užpustyto Karvaičių kaimo gyventojai kartu perkeliant ir Karvaičių bažnyčią, kuri 1878 m. sudegė. Senoji Juodkrantė (šiaurėje), Naujieji Karvaičiai (pietuose) ir Juodkrantė prie bažnyčios (viduryje) susiliejo į vieną gyvenvietę. 1885 m. pastatyta mūrinė Juodkrantės bažnyčia.

Apie 1840 m. Juodkrantė ėmė garsėti kaip kurortas ir 1858 m. į ją pradėjo plaukti garlaiviai iš Klaipėdos, o vėliau ir Tilžės. Maždaug tuo metu (1855 m., 1860 m. ir 1861 m.), gilinant marių dugną, rasta gintaro. Tai dar labiau paskatino gyvenvietės vystymąsi. 1861–1882 m. prie Juodkrantės surasta labai vertingų priešistorinių laikų gintaro dirbinių. 1860–1890 m. kurorto plėtrą skatino kompanijos „W. Stantien & M. Becker“ gintaro gavybos veikla. XIX a. – XX a. pradžioje Juodkrantėje įsikūrė daug viešbučių, vilų, vasarnamių, restoranų ir parduotuvių.

1946 m. rugpjūčio 3 d. Juodkrantė tapo miesto tipo gyvenvieta (kaip vasarvietė), 1947 m. prijungta prie Klaipėdos, o nuo 1961 m. įjungta į naują Neringos miestą..

Pervalka (vok. *Perwelk*) – gyvenvietė Kuršių nerijoje, Neringos savivaldybėje, 5 km į šiaurę nuo Preilos ir 15 km į pietus nuo Juodkrantės, prie Kuršių marių Pervalkos įlankoje. Šiaurinis įlankos kyšulys yra Arklių ragas, pietinis – Pervalkos ragas.

Išlikę XIX–XX a. sandūros pastatų, yra valčių priplauka, pažintinis takas į mirusias kopas, pro gyvenvietę nutiestas Neringos dviračių takas (taku į Nidą 12 km). Netoli į šiaurę nuo Pervalkos driekiasi Pilkosios (Mirusios) kopos. Ties Arklių ragu pastatytas Pervalkos švyturys. Ant Skirpsto kalno, už 100 m į šiaurę nuo gyvenvietės privažiuojamojo kelio stovi paminklas Liudvikui Rėzai (1975 m.; skulptorius – liaudies meistras Eduardas Jonušas). Pietinėje gyvenvietės dalyje yra senosios kapinės.

Iki XIX a. pradžios Pervalkos rago pietiniame krante, prie Karvaičių įlankos buvo Karvaičiai – kaimas, vėliau užpustytas smėlio.

1836–1843 m. Pervalkos gyvenvietę įkūrė užpustyto Naujųjų Naglių kaimo gyventojai. XIX a. viduryje čia buvo 5 sodybos ir 45 gyventojai, kurie daugiausia vertėsi žvejyba. 1880–1881 m. ir naujoje vietoje pradėjus pulti smėliui, jie persikėlė apie 1,5 km šiauriau. 1900 m. Pervalkoje įsteigta mokykla ir pastatytas Pervalkos švyturys. Šiuo metu Pervalkoje nuolat gyvena apie 40 žmonių

Preila (vok. *Preil*) – gyvenvietė Neringos savivaldybėje (Kuršių nerija), prie Preilos įlankos (šiaurėje Ožkų ragas, pietuose Mažasis Preilos ragas). Preilos-Pervalkos seniūnijos centras. Preila yra už 6 km į šiaurę nuo Nidos (skiriamoji riba – Bulvikio ragas), prie Kuršių marių. Stūkso daug kalvų: Preilos (53 m), Vecekruogo (67 m), Karvaičių (59 m).

Preiloje yra viena pagrindinė gatvė, einanti palei marias. Daugelis namų vasarą nuomojami poilsiautojams. Iki jūros – maždaug 2 kilometrai. Išlikę XIX a. pabaigos – XX a. pradžios namelių. Yra biblioteka (nuo 1954 m.), valčių prieplauka. Pietinėje gyvenvietės dalyje yra etnografinės kapinės. Per Preilą eina Neringos dviračių takas, jungiantis Nidą ir Juodkrantę.

Kaimą 1843 m. įkūrė užpustyto Naujųjų Naglių kaimo gyventojai, kurie čia perkėlė netgi mokyklą. XX a. pradžioje čia jau buvo 250 gyventojų, buvo pastatyta nauja mokykla, atidarytas pirmasis viešbutis.

Nida – gyvenvietė Kuršių nerijoje, Neringos miesto pietiniame pakraštyje.

Nida yra kurortinė gyvenvietė, kiekvieną vasarą sulaukianti apie 200–300 tūkst. (per metus Neringą aplanko apie 700 tūkst. turistų) turistų – daug iš Lietuvos bei vakarų Europos, ypač Vokietijos. Žvejo etnografinė sodyba (įrengta 1974 m.), V. K. Mizgirių gintaro galerija-muziejus (nuo 1995 m.), Nidos Švč. Mergelės Marijos Krikščionių Pagalbos bažnyčia (aptarnauja visą Neringą), Nidos evangelikų liuteronų bažnyčia (pastatyta 1888 m.), greta bažnyčios – etnografinės kapinės, kuriose galima pamatyti iš medžio padarytus antkapinius paminklus-krikštus. Į centrinę gatvę sueina keliolika šalutinių gatvių (dažniausia akligatvio tipo).

Nidoje yra vidurinė mokykla, nuo 2005 m. veikia VšĮ Kauno paslaugų verslo darbuotojų profesinio rengimo centro filialas, viešoji biblioteka, Neringos paštas (LT-93012), girininkija, istorijos muziejus (įkurtas 1966 m.), Tomo Mano memorialinis muziejus ir VšĮ T. Mano kultūros centras (nuo 1995 m.; vyksta įvairūs renginiai), V. K. Mizgirių gintaro galerija, kurioje eksponuojami šių laikų dailininkų darbai iš gintaro, bei archeologinių radinių kopijos. Neringos istorijos muziejuje galima susipažinti su vietos gyventojų buitimi ir kultūra, tradiciniais verslais – žvejojimu, varnų gaudymu ir kt. Išlikę senų, XIX–XX a. sandūros namelių ir vilų. Prie marių yra uostas, valčių prieplauka, jachtų klubas.

Taip pat mieste yra G. D. Kuverto paminklas, pastatytas Nidos apylinkių apželdintojui 1856 m. Jis stovi G. D. Kuverto gatvės gale. Vėliau šioje vietoje, Nidos kopų apželdintųjų senosiosiose kapinėse, buvo laidojami kopų prižiūrėtojai ir miškininkai.

Nidos istorijoje atsispindi visos Kuršių nerijos praeitis. Tai sena gyvenvietė, XVIII a. iš palvės persikėlusį į pamarij, vėliau priėmusi kitų, užpustytų gyvenviečių pabėgėlius. Šiandien Nida – užmario kultūros centras, turistus žavinti savo senomis žvejų sodybomis, jaukais kiemeliais, gražia marių pakrante, pajūriu, prižiūrimais pušynais ir ramybe. Nuo Nidos iki Klaipėdos (Smiltynės naujosios perkėlos) yra nutiestas Neringos dviračių takas (52 km), nuomojami dviračiai visuose miesteliuose esančiuose nuo Smiltynės iki Nidos. Nidoje yra poilsio ir nakvynės namai, viešbučiai, puikus kempingas.

Atvykę su laivu į Nidą turėsite laiko (apie 2 valandas - jei nebus kitu pageidavimu) ir galimybę susipažinti su lankytinomis vietomis apie kurias jus informuos gidas.

Nida dabartinėje vietoje įsikūrusi gana neseniai, čia jau gyventa II tūkst. pr. m. e. pradžioje, kai Kuršių nerija buvo apaugusi vešliais lapuočių miškais. Senoji Nida, minima nuo 1385 m. kryžiuočių karo kelių aprašymuose, tuomet ji buvo apie 2 km į pietus nuo dabartinės, arčiau Baltijos jūros. Miestelis 1529 m. gavo Magdeburgo teises. 1603–1606 metais Nidoje siautė maras.

1675 m. Senąją Nidą užpusčius smėliui, jos gyventojai ėmė kurtis šiauriau, prie Kuršių marių, o 1732 m. apsigyveno dabartinėje Nidoje. Netoliese jau buvo įsikūrę Skruzdynės ir Purvynės

kaimeliai, todėl dabartinė Nida susidarė iš trijų nedidelių kaimų – Nidos, Skruzdynės ir Purvynės.

Uostadvaris – kaimelis Šilutės rajono savivaldybėje, Rusnės saloje, kairiajame Atmatos upės krante, 5 km į šiaurės vakarus nuo Rusnės. Priklauso Nemuno deltos regioniniam parkui. Įplaukti į Uostadvarį gana sudėtinga dėl nuolat užnešamo smėliu uosto žiočių.

Uostadvaris yra žinybinis uostas, jo operatorius – Valstybinė vidaus vandens kelių direkcija, tad būtina gauti leidimą stovėti. Išlikęs XIX a. pabaigos Uostadvario švyturys (nebeveikia, yra kaip apžvalgos aikštelė), 1907 m. vandens kėlimo stotis (garo turbina, susiurbianti pievų vandens perteklių ir nukreipianti jį link Nemuno deltos, dabar polderių muziejus). 2007 m. buvo pastatyta šalia nauja vandens kėlimo stotis.

Atvykę su laivu į Uostadvario priplauką turėsite laiko „pamiklinti kojas“ (apie 0,5 valandos - jei nebus kitų pageidavimų)

Mingė – žvejų gatvinis kaimas Šilutės rajono savivaldybėje, 7 km į pietus nuo Kintų, Minijos upės žemupyje, Nemuno deltos regioniniame parke. Minijos seniūnaitija.

Kaimo namai namai išsidėstę abipus Minijos (fasadais į upės pusę), išlikę XIX a. pabaigos pastatų. Geras susisiekimas vandens transportu su Rusne, Ventės ragu, Nida ir kitais Kuršių Nerijos kurortais. Pastaraisiais metais Mingėje sparčiai vystomas vandens ir kaimo turizmas.

Senasis kaimo pavadinimas – **Minė** (tai liudija užrašai ant kryžių kapinėse Ventėje). Kaimas kūrėsi Kuršių marių pakrantėje prie Minijos upės žiočių. Minimas nuo 1540 m. – tada jame gyveno 11 činšininkų ir 2 privilegijuotos vokiečių šeimos. Ilgainiui dėl Minijos ir Nemuno atšakos Atmatos plukdomų sąnašų didėjant sausumos plotams kaimas atsidūrė atokiau nuo marių ir iš pamario kaimo tapo upiniu. Dėl žemaičių iš Didžiosios Lietuvos ir vokiečių iš kitų Prūsijos kunigaikštystės regionų imigracijos gausėjo gyventojų. Nuo 1601 m. veikė karčema, nuo 1736 m. – pradžios mokykla. XVIII a. kaimas nukentėjo nuo nuolatinių karų ir maro.

1802 m. įsteigta burių, vėliau ir valčių dirbtuvė. 1817 m. buvo 31 m., XIX a. viduryje – 76 sodybos, Mingė tapo vienu didesnių Kintų parapijos kaimų. XIX a. įsteigta burių siuvykla, burinių valčių dirbtuvė, 1827 m. įrengta vandens matavimo stotis. Nuo 1850 m. veikė pašto agentūra ir vaistinė, joje pardavinėtos ir lietuviškos knygos. XIX a. pabaigoje iškastas perkakas į Atmatą, nutiestas akmenimis grįstas kelias į Kintus. Ties Mingė buvo pertvarkomi sieliai. Gyventojai vertėsi žvejyba, pievininkyste, pjovė ir pardavinėjo nendres stogams dengti. Kaimas neturėjo gatvių – buvo susisiekiama upe valtimis.

Ventės ragas – nedidelis pusiasalis rytinėje Kuršių marių pakrantėje. Jo ilgis yra 5,5 km, o plotis – iki 2,2 km. Kuršių marios ir Kuršių nerija susiformavo palyginti neseniai – Litorinos jūros laikotarpiu, prieš 4500-5000 metų. Kuršių marių plotas – 1584 km². Lietuvai priklauso šiaurinė marių dalis (413 km²), o didžioji pietinė dalis – Rusijos Karaliaučiaus (Kaliningrado) sričiai. Ventės rago istorija labai įdomi. Pusiasalio smaigalyje kryžiuočiai 1360 m. pastatė Vinderburgo pilį ir bažnyčią. Audros ir žaibai du kartus šią bažnyčią sunaikino. Marių bangos griovė ir Vinderburgo pilį. Pilies akmenys buvo panaudoti naujos mūrinės bažnyčios statybai, tačiau bangos, audros ir toliau negailestingai griovė Ventės rago smaigalį. Apie 1700 m. sugriuvo ir mūrinė bažnyčia. 1705 m. bažnyčios griuvėsiai buvo pervežti į Kintus ir panaudoti Kintų bažnyčios statybai. Ši bažnyčia mažai pakito per 300 metų, ji yra paskelbta architektūros paminklu.

1975-1986 m. rekonstruotas Ventės rago smaigalys. Jo krantai buvo sutvirtinti ir paaukštinti, išgrįsti didesniais ir mažesniais akmenimis. Pastatytas 250 m ilgio molas, kuris baigiantis žiemai atlieka ir ledlaužio funkcijas – suskaldo didžiulius ledo luitus. Šie darbai padėjo sustabdyti Ventės rago pusiasalio nykimo procesą.

Ventės ragas labiausiai žinomas dėl jame įkurtos praskrendančių paukščių žiedavimo stoties.

Paukščių migravimas – vienas paslaptiniausių mus jaudinančių gyvosios gamtos reiškinių. Kiekvienais metais pavasarį ir rudenį milijonai paukščių praskrenda virš mūsų šalies, keliaudami į gimtuosius kraštus ar traukdami iš jų su jaunikliais....

Siūlomi žvejybiniai maršrutai :

Ešerių žvejyba

Ešerys ([lot. *Perca fluviatilis*](#), [angl. *Perch*](#), [vok. *Flussbarsch*](#))

Ešeriai priklauso prie labiausiai paplitusių vidaus vandenų žuvų. Vidaus vandenyse ešerių užtinkama beveik visoje Europoje ir šiaurinėje Azijoje.

Subręsta ešeriai trejų ketverių metų amžiaus, t. y. būdami 12 – 16 cm ilgio. Neršia balandžio pabaigoje – gegužės mėnesį, netoli pakraščiu tarp augalijos ant įvairaus povandeninio substrato, kaip ant augalinių liekanų, smėlėto, akmenuoto grunto ir panašiai. Vislumas – 12 000 – 200 000 ir daugiau ikrelių. Ikreliai leidžiami kaspinų pavidalu.

Jauni ešeriai minta vėžiagyviais, paaugę – dugno gyvūnija, vabzdžių lervomis, moliuskais, mažomis žuvimis, augaliniu maistu, taip pat naikina žuvų ikrus. Giluminių ešerių pagrindinis maistas yra žuvis. Stambūs ešeriai yra labai plėšrūs – jie ilgai persekioja savo grobį, kuris kartais būna didesnis už patį ešerį, puola ir mažesnius ešerius. Plėšikauja ešerys dažniausiai dienos metu.

Ešerys pradamas žvejoti anksti pavasarį, nyslūgus potvynio vandeniui. Po neršto ešerio kibimas iš pradžių kiek pagerėjęs susilpnėja, bet vėl atsinaujina nuo liepos mėnesio, ir tai trunka iki vandens užšalimo. Ypač gerai jis kimba spalio – lapkričio mėnesiais. Ešerys gerai ima masalą ir žiemą, ypač 10 – 20 dienų po pirmojo ledo, tai pagrindinė žvejojama žuvis šiuo žiemos laikotarpiu. Masalą ešerys noriai ima ryte ir vakare, o esant apsiniaukusiam orui ir lyjant – visą dieną. Jį galima gaudyti ir šviesiomis naktimis. Ešerys žvejojamas, vandenyse, kur akmenuotas dugnas, prie statesniu krantų, prie vandeninių augalų, kerplėšų, ar akmenų, duobėse (ypač vėlyvą rudenį ir žiemos pradžioje), upokšnių žiotyse, duburiuose. Ešerių buvimo vietas galima nustatyti iš žuvelių, kurias jie puola, šokinėjimo iš vandens. Sraunumų ešerys vengia.

Ešerys žvejojamas plūdine, palaidyne, spinningu, skrituliais ir žiemą iš po ledo - avižėle bei blizgiaujant.

Vasarą geriausia ešerį žvejoti plūdine. Masalas – sliškai, mažos žuvelės ar uodų lervos – jie turi būti netoli dugno. Ežeruose ešerį galima jaukinti slieko gabaliukais. Kimba ešeriai ir ant mažesnių vobleriukų, nedidelių šaukštelio pavidalo blizgučių su raudonais bei geltonais siūlais paslėptu kabliuku.

Ešerys masalą ima staigiai ir užtikrintai, dažnai būna net sunku išimti kabliuką. Užkirstas ešerys priešinasi neilgai; padaręs keletą nedidelių šuolių į šonus ir nepajėgęs atsipalaiduoti nuo kabliuko, jis greit pavargsta ir pasiduoda. Traukiant ešerį iš didesnio gylio, pakėlus keletą metrų nuo jo buvimo vietos, toliau jis nesipriešina visai. Užkirsti ešerį reikia nestipriai, nes priešingu atveju gali plyšti jo silpnos lūpos. Ešerys mėgsta būriuotis, todėl vienoje vietoje jų galima pagauti keletą. Dėl savo godumo ir gero kibimo ešerys yra labai mėgstamas visų žvejų, o ypač pradedančiųjų....

Siūlome:

Išvykstame iš vakaro arba apie 3-4 valandą ryte. Kelionės trukmė apie 1 -2 valandas.

Laivai optimaliai pritaikyti žvejams: 8 – 12 - 20 ir 50 vietų (asmeninės higienos sąlygos, miegamos vietos, virtuvė). Jus lydi patyręs laivo kapitonas. Greitis - komfortas. Tikėtina vien tik kelionė suteiks įspūdžių ir teigiamų emocijų...

Europinio sterko (Sander lucioperca (L.) žvejyba

Sterkai suaktyvėja po neršto, nuo gegužės iki liepos mėnesio.

Sterkai aptinkami nuo Elbės iki Uralo, didesnėse upėse, įtekančiose į Baltijos, Juodąją, Azovo, Kaspijos bei Aralo jūras, taip pat ir dideliuose ežeruose. Lietuvoje sterkai gyvena Kuršių mariose, ypač daug jų pietinėje dalyje. Sterkų yra įveista ežeruose. Jie dažniausiai laikosi augalais neapaugusiuose vandens baseinų plotuose, 3 -4 metrų gylyje. Sterkų jaunikliai paprastai laikosi netoli pakraščių. Pirmaisiais gyvenimo mėnesiais sterkai minta smulkiais vėžiagyviais, vėliau vabzdžių lervomis, moliuskais, kirmėlėmis ir žuvų jaunikliais, suaugę yra plėšrūs. Skirtingai lydekoms, dažniausiai naktį aktyviai gauda mažas žuvis- pavyzdžiui: stintas, aukšles, seliavas, gružlius, pūgžlius. Auga sterkai greitai ir sulaukę ketverių metų amžiaus vidutiniškai būna 40 – 45 cm ilgio ir sveria 600 – 800 gr. Sterkai subręsta ketvirtais - penktais, rečiau trečiais gyvenimo metais. Neršia paprastai gegužės mėnesio pirmoje pusėje, netoli pakraščių, 0,5 – 1 m gilumoje, kur smėlėtas, žvirgždėtas, akmenuotas dugnas, tarp povandeninių augalų. Nemune už špikduobių . Vislumas – 200 000 – 500 000 ikrelių. Pasak internete teikiamos informacijos ,užauga sterkiai iki 135 cm ilgio ir apie 20 kg svorio. Ar šie ichtiologų pateikiami duomenys yra realūs ar hipotetiniai-spręsti sunku, nes įvairūs šaltiniai pateikia panašius, bet vis dėl to skirtingus duomenis.

Žinoma, kad įvairios šalys ir net atskiros organizacijos, kai pripažįstamas vienas ar kitas rekordas, vadovaujasi skirtingomis nuostatomis, tačiau tai nekliudo ir vieniems, ir kitiems teigti, kad būtent jų užregistruotas rekordas yra tiksliausias. Štai IGFA (International Game Fishing Association) teigia, kad pasaulio rekordas yra šioje tarptautinėje organizacijoje užregistruotas 11,4 kg svorio sterkas. Europos meškeriojų aljansas (EAA - European Anglers Alliance)

analogiškai teigia apie sugautą 11,3kg svorio sterką. Tuo tarpu atskirų šalių oficialūs rekordai kiek didesni, pvz: lenkų- 15,6kg, suomių- 16,5kg. Rusijoje sugautas sterkas svėrė net 26 kg ir buvo 145 cm ilgio. Kita vertus, anglų ichtiologai nurodo 12 kg maksimalią starkingų augimo ribą, bei nurodo, kad tik atskiri individai, esant išskirtinėms sąlygoms, gali užaugti iki 16-18 kg svorio. Taigi išvada, užaugti iki 20 kg svorio starkingai galbūt ir gali. Tikriausiai „kai kada, reikia tikėti žvejais megėjais Anot knygos „Plėšriųjų žuvų gaudymas“ autoriaus Ričardo Adamonio, oficialus Lietuvos rekordas- 8,45 kg. Tai didelis, bet tikrai ne didžiausias mūsų vandenyse sugautas starkingis, bent jau taip teigiama internete ...

Pasak dreverniškių žvejų atsiminimų, per ilgą verslinės žvejybos laikotarpį Kuršių mariose, žvejybiniais įrankiais teko pagauti didžiausią 7.5 kg sterką. Per tuos metus – state vartas, unguines gaudykles, tinklaičius ir gaudė sterkus šiaurinėje Kuršių marių dalyje, sugavo gan daug ...tačiau tik lašišos ir šlakiai stebino savo dydžiu ir svoriais. Galėtume teigti, kad esame savo srities profesionalai, nes žinome žuvų sankaupų vietas, marių dugną, orų, pagrindinių vėjų - srovių amplitudžių įtaką žuvų migracijai ir nuotakoms, padidėjusio ir besikeičiančio druskingumo įtaką gėlavandenių žuvų priverstinėms migracijoms, bei galėtume jums kvalifikuotai patarti dėl žvejybinių vietų pasirinkimo. Tai buvo mūsų gyvenimo būdas, kiekvieną dieną, ištikus 30 ir daugiau metų ...

Sterkų populiacija Kuršių mariose turėtų didėti. Sterkams, kai kuriuose vandens telkiniuose susiklosto geresnės sąlygos nerštui - nei jų artimiausioms konkurentėms lydekoms. Jei ruduo vėjuotas Baltijos jūros priekrantės žvejai nenugaudo grįžtančių sterkų, šiaurinėje marių dalyje žvejybinės sąlygos taipogi nėra palankios - nes vyrauja didelės srovės. Žiema sausa, be sniego, pavasario potvyniai kovo ar balandžio mėnesiais nedideli ir vanduo neužlieja didelių plotų, lydekos turi labai nedaug nerštaviečių, todėl po kelerių metų jų populiacija sumažėja. O sterkams tai puikios sąlygos. Jie neršia ant kieto grunto ir žemas vandens lygis jiems visai netrukdo. Sterkai gerai jaučiasi drumstame vandenyje, jiems pakanka nerštaviečių, juos sunkiau randa meškeriotojai. Mažėjant lydekoms, daugėja sterkų, nes mažėja konkurencija. Pūgžlių populiacija Kuršių mariose sėkmingai didėja - tai tikėtina mitybinė bazė plėšrioms žuvims gan gera ir prognozės optimistiškos. Sterkai mus džiugins ... Kad ir kokie būtų dabartiniai Kuršių marių vandenys – esame įsitikinę, kad po kelerių metų sterkų žūklės plotai gerokai išsiplės...

Siūlome:

Išvykstame iš vakaro arba ryte apie 3-4 valandą ryte . Kelionės trukmė apie 1 -2 valandas.

Laivai optimaliai pritaikyti žvejams: 8 – 12 - 20 ir 50 vietų (asmeninės higienos sąlygos, miegamos vietos, virtuvė). Jus lydi patyręs laivo kapitonas. Greitis - komfortas. Tikėtina vien tik kelionė suteiks įspūdžių ir teigiamų emocijų...

Amžiniems optimistams :

....vyras grįžo iš žvejybos ir didžiuodamasis rodo žmonai puikų laimikį ir pasakoja,pasakoja : kaip linko meškerė(kaip gerai , kad neklausė jos ir pirko brangesnę -tai nelūžo) ,kaip grūmėsi su žuvimis,kaip draugai gelbėjo ...

Žmona kukliai klauso : - Šaunuolis, Jonai, žinai, ką tik skambino iš žuvų parduotuvės. Tu pamiršai savo kredito kortelę...

Siūlomas paukščių stebėjimo maršrutas .

Kormoranas (lot. *Phalacrocorax carbo* L.)

Tik išvažiavus iš Juodkrantės Nidos link, dar nepakilus į statujį Avino kalną, sengirėje yra kitas - Garnių kalnas, vardą gavęs nuo netoliese įsikūrusios pilkųjų garnių ir didžiųjų kormoranų kolonijos. Tai viena didžiausių šių paukščių kolonijų visoje Europoje. 2000 metų duomenimis, joje perėjo 582 pilkųjų garnių ir 1361 didžiųjų kormoranų pora.

Vargu ar įmanoma atsakyti į klausimą, kada garniai apsigyveno Juodkrantės apylinkėse? XIX a. viduryje jie buvo įprasta kasdienybės detalė. Galima drąsiai tvirtinti, kad šie ilgakojai paukščiai gyveno XVII a. ar net gerokai seniau.

Kas paskatino garnius perkelti savo lizdavietes iš šiaurinių Juodkrantės apylinkių į pietines? Istoriniai šaltiniai pasakoja apie jų kovą su agresyviu atėjūnu - kormoranais. Kormoranai (*Phalacrocorax carbo* L. arba *Carbo cormoranus*), kitaip vadinami jūrų krankliais "*Corvus marinus*", Juodkrantėje pasirodė 1803 m. Jie apsigyveno greta garnių ir ėmė užiminėti šių lizdavietes. Palaipsniui garniai buvo išstumti į pakraščius. Jie pradėjo migruoti piečiau Juodkrantės. Po 10 metų susidarė dvi atskiros garnių ir kormoranų kolonijos pietiniame ir šiauriniame Juodkrantės pakraštyje.

Kormoranų ir pilkųjų garnių kova

O. Glagau taip pat aprašo keistą kormoranų ir pilkųjų garnių tarpusavio kovą, kurią laimėjo kormoranai ir kuriam laikui išstūmė pilkuosius garnius.

Kormoranai perkėlė savo koloniją į pietus šalia garnių. Šį kartą į garnių bei kormoranų santykius

įsikišo žmogus. Atsižvelgdama į vietos girininkų rekomendacijas ir vietos žvejų skundus, Prūsijos valdžia leido išnaikinti juoduosius atvykėlius.

Iki 1978 m. didieji kormoranai buvo labai reti svečiai Lietuvos pajūryje bei Kuršių mariose. Vėliau šiuose regionuose laikas nuo laiko sutinkami tik pavieniai paukščiai, dažniausiai - pavasarinės ir rudeninės migracijos laikotarpiais.

Kita kormoranų banga pasiekė Juodkrantę 1974 - 1978 m. Neperintys paukščiai buvo stebimi įvairiose marių platybėse, įvairiu metų laikotarpiu. Greitai juodieji paukščiai įsikūrė šalia garnių. Palaiptisniui garniai buvo priversti užleisti didesniąją dalį savo lizdaviečių įsibrovėliams, o 1995 m. užregistruotas pats mažiausias perinčių garnių kiekis.

Dabar greta viena kitos egzistuoja dvi - garnių ir kormoranų kolonijos. 2002 m. apskaitos duomenimis čia peri 500 porų pilkųjų garnių ir 2000 porų didžiųjų kormoranų. Sukti pirmuosius lizdus kormoranai pradėjo 1989 m., jų gausumo kreivė auga, o kada stabilizuosis ir kokios bus jų konkurencijos pasekmės, parodys ateitis. Kormoranus bei garnius gina įstatymai, todėl apie dirbtinį jų mažinimą iki šiol nėra jokios kalbos.

Dabartiniu metu kormoranai yra gana įprasti paukščiai, o jų gausumas mariose nuolat didėja. Vietiniai žvejai bei miškininkai yra nepatenkinti dėl minėtųjų paukščių daromos žalos.

Parengta pagal Gediminą Gražulevičių ir Dainių Elertą (Kuršių nerijos nacionalinio parko direkcija)

Kormoranų maitinimosi stebėjimo galimybė

Kormoranų kolonijos stebėjimo galimybė

Kormoranų tųpuklos stebėjimo galimybė

Siūlome:

Išvykstame iš vakaro arba ryte apie 5-7 valandą ryte . Kelionės trukmė apie 4-5 valandas. Jūs turėsite galimybę patys formuoti maršrutą pagal pateiktus siūlymus.

Laivai optimaliai pritaikyti turistams : 8 – 12 - 20 ir 50 vietų (asmeninės higienos sąlygos, miegamos vietos, virtuvė). Jus lydi patyręs laivo kapitonas. Greitis - komfortas. Tikėtina vien tik kelionė suteiks įspūdžių ir teigiamų emocijų...

SIŪLOMAS ŽIEMOS MARŠRUTAS

Žiema. Ilgos naktys, trumpos dienos: nespėja išaušti, ir vėl temsta. Tačiau, nesigailėsi atsikėlęs anksti rytą. Nesvarbu, kad šaltukas spaudžia, kad danguje dar tebespingsi žvaigždės ir šaiposi pageltęs mėnulis. Kelkis ir keliauk – žuvys laukia...

Nesnaudžia žiemą žuvys, bet nesnaudžia ir žvejai. Apsiginklavę ledo grąžtais, dėžėmis, ar užsimetę kuprines ant pečių, stoviniuoja, laukia draugų....

Kokia pakili nuotaika rytą! Visi giria orą, vėją, slėgį, žmoną, kad išleido tokį ankstų rytą, žodžiu, viskas tvarkoj. Ir ešeriai, pasiklausius jų kalbų, išsirikiavę tik ir laukia, kada bus blizgė įmerkta.

Bet taip tik iš ryto... Pasišnekėk su žvejais vakare: pasirodo, pasisuko šiaurys ar rytys, krito slėgis, apskritai, oras, kaip tyčia, pabjuro. Galiausiai, nebuvo noro su tais smulkiais ešeriais terliotis...

Stintų – vėgelių žvejyba:

Žvejybinio maršruto ribos stintų migracijos takas - Kairių poligono, Juodkrantės, Drevernos (Dūnės vaga), Preilos švyturio akvatorijos. Sugaunamos žuvys-vėgelė, stinta. Sąlygos - gera ledo danga.

Stinta(*Osmerus eperlanus* (L.))

Stinta (lot. *Osmerus eperlanus*, vok. Stint, Europäischer Stint, angl. European smelt) – stintinių (Osmeridae) šeimos žuvis, kurios plačiai paplitęs porūšis – Europinė stinta (lot. *Osmerus eperlanus eperlanus*). Kūnas ilgas (15-18 cm, retais atvejais 30 cm) ir žemas. Nugara žalsvai rusva, šonai melsvai sidabriški, pilvas baltas. Žvynai maži, ploni, matinio atspalvio. Labai dažna verslinė žuvis. Turi specifinį, panašų į agurkų kvapą.

Kuršių mariose žvejybai, rekomenduojame naudoti paprastą meškerėlės sistemėlę - 0,18 mm pagrindinį valą ir 4 plonesnius - 0,14-0,15 mm trumpus pavadėlius, prie kurių rišame vandenyje šviečiančias avižėles. Pagrindinio valo gale rišame 25-30 g svarelį. Naudojome standų sargelį, nes mariose, atskiromis dienomis, gana stipri srovė, todėl silpnesnius sargelius gali nulenkti. Neužmirškite, kad vienu metu naudojamų bendras kabliukų skaičius stintų gaudymui gali būti maksimum 12 vienetų, t.y jei naudojate 2 meškerėles, ant jų gali būti tik 12 kabliukų (pvz. 2

meškerės su 6 kabliukais). Žvejybos pradžioje masalui galite naudoti strimelės gabaliukus su odele, vėliau masalui naudoti pagautas stintas. Masalui gerai tinka kuojos, tačiau jų žvejybos vietoje, pagauti sudėtinga (praktiškai neįmanoma, nes kuojos išbaidytos stintų kvapo yra linkusios pasitraukti). Taip pat gana geras masalas iš karpio, nes jo oda tvirta. Tokio, vieną kartą užkabinto masalo, gali užtekti visai žvejybai. Žuvies gabaliukus kabinkite per odelę, per kabliuką perveriant kiaurai. Masalui labiausiai tinka šviežūs ir ne per daug sušalę, žuvies gabaliukai. Galite pabandyti užkabinti 3-4 musės lervas arba 5-6 uodo trūklio lervas. Stinta kimba labai įvairiu laiku.

Vėgėlė (*Lota lota* (L.))

Vėgėlė – *Lota lota*, Burbot, Quappe, Мнік једновосý, Luts, Lotte (poisson), Міѳтус, Налим.

Vėgėlė yra vienintelis gėluose vandenyse gyvenantis menkių šeimos atstovas. Kūnas apvalus, uodega iš šonų suplota, į galą plonėjanti. Galva plati, iš viršaus suplota, pasmakrėje yra ūsas. Burna plati, joje yra daug nedidelių dantų, apatinis žandas kiek trumpesnis. Oda stora, minkšta, labai slidi. Žvynai smulkūs, ploni ir giliai odoje paslėpti. Nugara ir šonai pilkšvai žalsvi arba gelsvi su juodai rusvomis dėmelėmis ir juostomis, pilvas purvinai šviesus. Akys mažos.

Vėgėlių daugiausia aptinkama šiaurinės Europos bei Azijos upėse ir ežeruose. Lietuvoje yra Kuršių mariose, daugelyje mūsų ežerų ir upių, bet visur ne gausiai. Jaunos vėgėlės minta dugno gyvūnija suaugusios yra plėšrios, jos puola įvairias žuvis, varles, vėžius, naikina nemažai žuvų. Plaukioja vėgėlė vingiuodama visu kūnu. Nakties metu mikliai gauda grobį. Vienerių metų amžiaus vėgėlė yra maždaug 12 cm ilgio. Užauga iki 1 metro ilgio ir sveria daugiau kaip 20 kg. Dažniausiai sugaunama nuo 0,2 iki 1 – 1,5 kg svorio. Vėgėlės subręsta ketvirtaisiais – penktaisiais gyvenimo metais, būdamos apie 35 – 45 cm ilgio. Neršia žiemą po ledu, gruodžio – vasario mėnesiais, kur akmenuotas ir žvirgždėtas gruntas. Vislums priklauso nuo amžiaus – paprastai išleidžia 33 000 – 5 000 000 ikrelių. Vėgėlių žuviena balta, minkšta ir be ašakų, kepenys yra didelės ir riebios, iš jų daromi konservai ir gaminami žuvies taukai. Vėgėlė žvejojama tik esant šaltesniam orui, t. y. rudenį ir žiemą. Mažuose skaidriuose upeliuose ją galima gaudyti ir anksti pavasarį. Orui atšilus, vėgėlė visiškai nekimba. Vasarą ji pagaunama tik atsitiktinai. Vėgėlė yra naktinis grobuonis, todėl ji žvejojama tik naktį, ypač tamsią ir vėjuotą, lyjant ir sningant... Vėgėlė kibti pradeda nusileidus saulei, apie vidurnaktį kimba geriau, ir tai trunka beveik iki saulės patekėjimo. Anksti pavasarį ima masalą ir dieną. Dienos metu vėgėlė paprastai lindi olose, po akmenimis, tarp kerplėšų, tarp medžių šaknų arba ramiai tūno dugne. Vėgėlė mėgsta molėtą dugną, apneštą žvyru arba nedideliu kiekiu dumblo vietas prie stačių krantų, kerplėšų, akmenų, molio luitų, gilių duobes.

Vėgėles gaudyti yra visiškai nesudėtinga ir prieinama kiekvienam žvejui. Dažniausiai ji gaudoma dugnine. Masalą vėgėlė dažniausiai praryja ir dėlto sunku išimti kabliuką, todėl patartina prie valo pritvirtinti užneriamus pavadėlius, vėgėlė nuo valo atkabinama su pavadėliu. Masalas – gružlys, kuoja, gabaliukas žuvies, mėsos, vištos žarnos, sliekas, vėžio kaklelis, varlės, bet manau geriausiai pūgžlys. Vienu metu žvejojama keliomis meškerėmis. Jos gali būti užmetamos vakare ir ištraukiamos ryte. Jeigu yra pavojaus, kad masalas gali būti apsėstas augalais, dumbliu ir pan., tai patartina bent per tam tikrą laiką ištraukus patikrinti prie žibinto arba laužo šviesos. Ištraukiant meškerę, užkirsti nereikia, nes vėgėlė visuomet tvirtai užsikabina. Dažnai pasitaiko, kad, prarijusi masalą, vėgėlė pasislepia oloje arba užvynioja valą ant povandeninių daiktų. Tokiais atvejais vėgėlę išbaidyti ar išvilkti iš olos galima atsargiai tempiant valą arba stuksenant į kotą. Vėgeles draudžiama gaudyti nuo gruodžio 15d. iki sausio 15d., šiuo metu jos neršia. Vėgėlę galima gaudyti ir žiemos metu naktimis iš po ledo, ypač tuoj po neršto, kai ji pradeda godžiai maitintis.

Laukiam kibimo ...

Grižtančių, nuo Kuršių marių ledo į Dreverną, žvejų pasakojimas :“Ryte geriausiai kibo iki 11.30 val., 7-9 m gylyje. Vėliau daugelis žvejų pasitraukė į seklesnes vietas, maždaug 200 m link kranto, kur gylis siekia 3-4 m. Nuo 15 val., kibimas vėl suaktyvėjo 7-9 m gylyje. Šįkart žvejojami, stintų per daug neieškojome, pasirinkome pastovią vietą, kur gylis 7-9 m. Įdienojus, nors stintos kibo blogai, suaktyvėjo plekšnių kibimas, vėliau vėl neblogai kibo stintos. Žvejybą baigėme pavakary, pasidžiaugę gera, ramia ,saulėta diena ir vidutinišku stintų laimikiu (apie 150 vnt.). ,,

Mes jums suteiksime paskutinę, aktualią informaciją apie stintų sankauptų vietas, stintų „guzų“ judėjimą ir dislokacijos koordinatų pasikeitimus.

Reikėtų paklausti Lietuvos hidrometeorologijos tarnybos, savo interneto svetainėje ji dažnai teisingai išpranašauja. Atkreipkite dėmesį, 12-15 metrų per sekundę pietvakarių krypties gūsingi vėjai dažnai sukelia pūgą pamario krašte. Tai signalas į pamarį pramogauti atvykusiems tūkstančiams žmonių, kad būtų atsargūs, nepaklystų pūgoje. Paprastai jai pakilus, Kuršių marių krantų kontūrai tampa neįžiūrimi baltoje sniego užsklandoje. Tada ir prasideda “ežiukų klaidžiojimai rūke” - taip atvykėlių neišmanymą, orientyrų praradimą ir ėjimą nežinia kur pakrikštijo vietiniai žmonės.

Siūlome:

Išvykstame iš vakaro arba ryte apie 5-7 valandą ryte. Kelionės iki žvejybos vietas trukmė apie 1 valandą sniego motociklu.

Mes pasiūlysimė palapinių, žvejybos įrankiųpasirūpinsime jūsų saugumu ir komfortu visos išvykos metu ...Tikėtina vien tik kelionė suteiks įspūdžių ir teigiamų emocijų...

Amžiniems optimistams :

Sėdi kantrus žvejys prie eketės. Šalta, vėjas pučia, sninga. Ausys raudonai violetinės ..

Prieina kitas žvejys ir klausia:

- Ko tu be kepurės tokiam šaltyje?

- Vakar buvau su kepure, tai negirdėjau, kai aplinkiniai vyrai išgerti kvietė...

Drevertna žiemą

Juodkrantė žiemą

Pervalka žiema

Preila žiema

Nida žiema

Kopos žiemą

Kai Kuršių marios pasidengia ledu smagu išbandyti buriavimą ledrogėmis. Buriuodami pajusite gamtos stichijų dermę: pačiūžos tyliai slysta ledu, vėjas gaudžia ausyse, o jūs lekiate su savo bure pirmyn dideliu greičiu.

Mes padėsime suorganizuoti azartiškos žvejybos rungtynėse ant Kuršių marių ledo! Komandinis poledinės žūklės čempionatas - tai puiki žiemos pramoga jums ir jūsų draugams bei kolegoms.

Į žvejybos vietą dalyvius nuvešime sniego motociklais. Varžomasi organizatorių pažymėtose eketėse, komandomis. Patikėkit – pramoga suteiks jums puikių emocijų

Ilgai lauktas pavasaris....

Ledonešis Kuršių mariose.

